

Szégyenkezve motyogott is valamit.

-”Jól van, jóember? Nem tudom,mióta van itt, csak nyugtasson meg,minden ok és végettem alhat, ahol és ameddig csak akar.”

-”Persze hogy jól vagyok, nem vagyok részeg, kéregetni sem akarok Egyszerűen elnyomott az álmom. Meleg van, ugye? Megyek máris. Csak mondja meg mennyi idő.”

-”Mindjárt nyolc. Nem kell rendőr, mentő esetleg tűzoltó?”

-”Nem, de ne tréfáljon velem az úr!”

-”Nem úgy gondoltam. Csak siessen, kár a virágért, valaki biztos várja.”

-”Az Ancsié lesz. Ma éjszakás. Nem várja, de nevenapja van. Mindig olyan jól megtölti a levest... Tudja az úr, azt szeretem nagyon... .”

-”Akkor minden ok. Na, szép estét magának is. Siessünk, mert a virágaink bánják!”

Aztán már nem várta meg, hogy a hajléktalan felkászálódjon, megszorította a lépteit. Nem tehetett róla, kényszert érzett, hogy még egyszer a szoborra nézzen. Szent Márton azonban nem nézett már rá. A feladatára koncentrálnak, méltóságteljesen hajolt az édesanyja fölé.

-”Értem már: Vigy a jóra. Ahogy a gyerekek éneklnek Szent Mártonnak ünnepén... ! Akkor ez nem lehetett véletlen.”

Bólintott és most már futva tette meg az utat a lépcsőház felé.